

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **E.P.**

skazanego za czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 maja 2026 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 marca 2026 r., sygn. akt II AKa 272/22,

o odmowie przyjęcia kasacji

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 272/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt III K 179/19,

na podstawie art. 105 § 1 i 2 zd. drugie k.p.k. oraz art. 530 § 3 k.p.k. i art. 518 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. **sprostować oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym zarządzeniu w ten sposób, że w miejsce błędnej daty jego wydania: „2 marca 2025 r.”, wpisać datę prawidłową: „2 marca 2026 r.”;**
2. **utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem – na podstawie „art. 530 § 2 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k., art. 524 § 1 k.p.k., art. 93 § 2 k.p.k.” – odmówiono przyjęcia kasacji skazanego E.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 272/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt III K 179/19. Z uzasadnienia powyższej decyzji wynika, że skazany złożył pisma procesowe zatytułowane „*Uzupełnienie kasacji do Sądu Najwyższego*” oraz „*Uzupełnienie argumentacji do punktu XIV kasacji*” odpowiednio w dniu 12 lutego 2026 r. i 20 lutego 2026 r. (data nadania), a więc po upływie trzydziestodniowego terminu zawitego do wniesienia kasacji.

Zażalenie na to zarządzenie w ustawowym terminie złożył E.P., podnosząc w jego motywach, że w chwili doręczenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego przebywał w Zakładzie Karnym (od 30 listopada 2023 r.) co ograniczało mu możliwość działania. Nadto podał, iż pozostawał w przekonaniu, że kasację od tego wyroku wniósł jego obrońca, który zapewniał go wielokrotnie, że kasacja została wniesiona, lecz mimo próśb skazanego, nie przedstawił mu dowodu dokonania tej czynności. Skazany wyjaśnił, iż mając zaufanie do swojego obrońcy i pozostając w przekonaniu o wniesieniu kasacji, postanowił złożyć swoje osobiste pisma datowane na dzień 9 lutego 2026 r. oraz 18 lutego 2026 r. w przedmiocie uzupełnienia kasacji. Skarżący stwierdził, że uchybienie terminowi do wniesienia kasacji nastąpiło bez jego winy. W piśmie zatytułowanym „*Pismo uzupełniające do zażalenia na odmowę przyjęcia kasacji*” skazany powielił przedstawioną wyżej argumentację, akcentując, że uchybienie terminowi do wniesienia kasacji nastąpiło bez jego winy i było „*wynikiem działania w zaufaniu do profesjonalnego obrońcy*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed merytorycznym odniesieniem się do wniesionego środka odwoławczego, należy odnotować, iż zaskarżone postanowienie dotknięte było omyłką pisarską w zakresie daty jego wydania, co w myśl art. 105 § 1 i 2 zd. drugie k.p.k., uprawniało Sąd Najwyższy (sąd odwoławczy) do sprostowania zauważonego błędu pisarskiego, który – co nie może budzić wątpliwości – ma charakter oczywisty. Wprawdzie, stosownie do treści art. 105 § 3 k.p.k., sprostowanie orzeczenia lub jego uzasadnienia następuje w drodze postanowienia, zaś zarządzenia w drodze

zarządzenia, możliwe jest jednak, a to zgodnie z regułą *a maiori ad minus*, dokonanie sprostowania zarządzenia także w formie postanowienia (zob. postanowienie SN z dnia 21 maja 2008 r., V KZ 25/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1145).

Przechodząc do wyjaśnienia motywów rozstrzygnięcia w przedmiocie samego zażalenia zauważyć należy, że skarżący w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego w istocie nie kwestionował ustalenia stanowiącego podstawę faktyczną zaskarżonego zarządzenia, a mianowicie tego, że w przedmiotowej sprawie doszło do uchybienia 30-dniowemu terminowi do wyniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 marca 2023 r. (sygn. akt II AKa 272/22). Analiza akt sprawy potwierdza, że termin ten ekspirował z dniem 12 lutego 2024 r. i bezsporne jest, iż do tej daty zarówno skazany, jak też jego obrońca, nie wniesli kasacji. Dopiero w dniu 12 lutego 2026 r. skazany E.P. złożył pismo zatytułowane „*Uzupełnienie kasacji do Sądu Najwyższego*” (k. 6616), a następnie w dniu 20 lutego 2026 r. pismo zatytułowane „*Uzupełnienie argumentacji do punktu XIV kasacji*” (k. 6619). Ten stan rzeczy – w świetle art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. – obligował więc do wydania decyzji o odmowie przyjęcia osobistej kasacji skazanego bez podejmowania dalszych czynności. Wypada przy tym wyjaśnić skarżącemu, że terminy zawite, a do tych należy termin wskazany w art. 524 § 1 k.p.k. (jako przewidziany do wniesienia środka zaskarżenia – art. 122 § 2 k.p.k.), zawsze mają charakter stanowczy w tym znaczeniu, że wiążą zarówno organy procesowe, jak i uprawnionego do dokonania czynności. Przekroczenie terminu zawitego, niezależnie od jego przyczyn, zawsze implikuje stwierdzenie bezskuteczności czynności procesowej, stąd też organy procesowe, niezależnie od okoliczności danej sprawy, nie mogą własną decyzją przedłużyć tego terminu (zob. postanowienie SN z dnia 22 marca 2007 r., IV KZ 20/07, OSNwSK 2007, poz. 686; M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, LEX/el. 2025, art. 122). Wobec powyższego należy stwierdzić, iż zaskarżona decyzja była w pełni zasadna, skoro wydana została na podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych oraz w oparciu o właściwą podstawę prawną.

Podniesione natomiast w zażaleniu okoliczności, które w ocenie skarżącego mają wskazywać na brak jego zawinienia w niedochowaniu terminu z art. 524 § 1

k.p.k., same w sobie nie mogą podważyć zasadności zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, albowiem nawet niezawinione uchybienie w dotrzymaniu terminu zawitego, nie wstrzymuje w żaden sposób jego biegu. Tego rodzaju względy – z punktu widzenia kontroli wyznaczonej przez przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. – nie mają znaczenia dla oceny zaskarżonego zarządzenia. Przedstawione w rozpoznawanym zażaleniu okoliczności, mające uzasadnić tezę, iż do przekroczenia terminu doszło z przyczyn leżących po stronie obrońcy skazanego, mogą stanowić przedmiot rozważań w kontekście zastosowania instytucji przywrócenia terminu zawitego, o której mowa w art. 126 § 1 k.p.k. W tym jednak trybie – uruchamianym w odrębnym postępowaniu – orzeka organ, przed którym należało dokonać czynności. Stąd też Sąd Najwyższy rozpoznając zażalenie na zarządzenie odmawiające przyjęcia kasacji, nie ma kompetencji ustawowych do badania przesłanek określonych w art. 126 § 1 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2019 r., V KZ 7/19; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2025 r., II KZ 13/25), a takiej w istocie aktywności oczekiwał żalący. Wskazać więc trzeba, że w przedmiotowej sprawie organem właściwym do orzekania w zakresie przywrócenia terminu do wniesienia kasacji jest Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (art. 525 § 1 k.p.k.). Organ ten – po zwrocie akt niniejszej sprawy przez Sąd Najwyższy – dokona rozpoznania wniosku E.P. o przywrócenie rzeczonego terminu, który to wniosek zalega w aktach sprawy na k. 6623-6625. W tym zatem postępowaniu dojdzie do oceny podniesionych przez skazanego okoliczności, które jego zdaniem wskazują na to, że niedotrzymanie terminu z art. 524 § 1 k.p.k. nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[WB]

[a.ł]